

**KREV
PRO
DIVOŽENKU**

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

**KREV
PRO
DIVOŽENKU**

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

KREV PRO DIVOŽENKU

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2023

Illustration © Žaneta Kortusová, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0151-0 (print)

ISBN 978-80-278-1358-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1359-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1360-5 (pdf)

1.

Jenom nebuď blbá.

Vystoupila jsem z auta, zabouchla za sebou dveře a rozhlédla se. Nic se nepohnulo, a mně se i tak sevřel žaludek.

Cestou sem, v bezpečí otlučené služební škodovky, se všechno zdálo snazší. Když jsem ale zastavila a vypnula motor, strach na mě padl jako deka. Zírala jsem na těžební závod za čelním sklem, bubnovala studenými prsty do volantu a opakovala si, že to zvládnou.

Nepomohlo to.

Vítr, který se náhle zvedl, mi vehnal do očí slzy. Zamrkala jsem, a když jsem před jednou z budov rozeznala kluka od státní policie, vydala jsem se k němu. Bát jsem se nepřestala, ale při pohledu na jinou lidskou bytost uprostřed bílého ticha se mi aspoň trochu ulevilo. Sotva jsem opustila teplo auta, připadalo mi najednou, jako bych byla na celém světě sama.

Jen já a *ona*.

Teplota včera klesla pod nulu, dech se mi na ledovém vzduchu srážel v páru, všechno kolem bylo bílé. Teprve před pár sekundami přestalo

chumelit a teď se k zemi zvolna snášely poslední vločky, velké a měkké jako kusy vaty. Nepřivést mě sem to volání o pomoc, možná by se mi tu i líbilo. Vzdušnou čarou to bylo jen pár set metrů k zastávce autobusu, a přitom jako bych se ocitla mimo prostor i čas.

Za chůze jsem se pokoušela natáhnout si rukavice. A uklidnit se. Aspoň to první se mi povedlo.

Mrazivé ticho rušilo jen vrzání sněhu pod mýma nohama. Zdálo se mi, že všechny ostatní zvuky pohlcují budovy důlního komplexu a všechny barvy se tu slévají v bílou tak oslnivou, až z ní bolí oči podobně jako z pohledu do slunce. Okolní stavby vypadaly dlouho opuštěné, ačkoliv nebyly. A nad vším čněl jako varovně vztyčený ukazovák mohutný skelet skipové věže dolů. Stačilo jedno volání o pomoc a na všem okolo mě ulpělo jako plíseň cosi znepokojivého. A přitom kdybych ho byla nezaslechla, mohla jsem být před pátou doma.

Zvládneš to.

Jenom nebuď blbá.

Jenže to se mi možná povedlo porušit už tím, že jsem tu zastavila.

Zhluboka jsem nabrala vzduch do plic, pomalu vydechla a ničemu tím nepomohla. Napětí ve mně rostlo dál a do zad se mi i přes tlustou

vlněnou parku zakusovala zima. Zatnula jsem zuby, aby mi nezačaly drkotat, a došla jsem k zeleno-bílému autu zaparkovanému asi pětadvacet metrů od toho mého.

Policista, jemuž patřilo, se mi podíval přes rameno. Když pochopil, že se z mlhy mezi budovami nikdo další nevynoří, ohryzek nad kožešinovým límcem zimní uniformy mu poskočil.

Chápala jsem ho. I když možná jen uvažoval nad tím, jak to, že jezdím takovým křápem. Sama jsem se tomu nepřestávala divit, kdykoliv jsem musela zesponu nakopnout palubku služebního auta, aby znovu naskočilo topení.

„Jsem tu jenom já,“ potvrdila jsem policistovo podezření.

Pokusil se nedat najevo zklamání. „Praporčík Kyselá. Mluvili jsme spolu.“

Kývla jsem. „Podpraporčice Blažková.“

Kyselá znovu přeběhl očima po zasněženém prostranství. „Myslel jsem, že vy vrány... speciálové pracujete ve dvou.“

„Mně už směna skončila,“ nelhala jsem. „Jela jsem náhodou kolem, slyšela vás a byla tu jako první.“

Kyselovi zacukal koutek úst, snad posměšně, snad nervózně. Nedivila jsem se, že to jeho dojem nezlepšilo, ale krom strachu jsem najednou

ucítla i podráždění. Podceňování jsem si užila dost na vlastním oddělení.

Sundal si čepici a poškrábal se ve slámově žlutých vlasech. „A nechcete radši počkat?“

„Vy čekat chcete?“ zeptala jsem se.

„O mě přece nejde...“

„Ne?“

Zaváhal.

Bránil se vyslovit to, co bylo jasné nám oběma. Ovšemže nešlo o něho. On, na rozdíl ode mě, vílu lovit nemusel. A ani neměl. I já ale mohla počkat na posily. Venku, dokonce schovaná ve škodovce.

Jenomže...

Přes osmdesát metrů vysoká železobetonová těžní věž dolu František, dominanta Horní Suché, na nás vrhala temný stín a všechno v něm se zdálo ještě studenější. Promnula jsem si ruce, ale mráz, který mi přebíhal po zádech, neměl nic společného s okolní zimou.

Do ticha zakrákala vrána.

Kysela si nervózně odkašlal.

Zvládneš to!

Jednou jsem měla noční a byla na služebně sama jen s vedoucím oddělení, nadporučíkem Krolíkem. Baran si doma zapomněl poznámky k případu pokusu o únos dítěte z koupaliště rusalkou, vzal si auto a jel pro ně. Zatímco jsem

čekala, až se vrátí, ukázal se Kroklik a beze slova se posadil na Baranovo místo. Vypadal unaveně a byl cítit směsí kouře a rumu. Bohu díky, že k nám kontroly z ústředí nikdy nechodily, Kroklikovo pojetí svačiny by se jim moc nezamlouvalo. „Neměla bys být v pátek večer někde na tancovačce, Eliško?“ zeptal se. Decentně jsem ho upozornila, že je neděle. Ve světě, kde se raní desítka startek zapila dvěma panáky, než se sedlo za volant a vyrazilo do práce, na tom ale asi nezáleželo. Kroklik mě pozoroval a mlčel, dokud jsem se nezeptala, jestli potřebuje s něčím pomoci. Nepotřeboval, ale jak se ukázalo, přivedla ho za mnou touha dát mi pár rad do života, ačkoliv jinak mi obvykle dával najevo, že jsem z maturity měla odtancovat rovnou k plotně a nezabírat místo na služebně skutečným speciálům, kteří se na ni ovšem jaksi nehrnuli. Při pohledu na temnou skipovou věž jsem si vybavila jednu z nich. „Můžeš mít strach, ale nesmíš ho dát najevo. Nemusíš být silná, ale ony musí věřit, že silná jsi.“ Kroklik tehdy bodl do vzduchu nikotinem zažloutlým ukazováčkem. „Možná ti víly ve skutečnosti až tak nevadí – ne, Eliško, nech mě domluvit –, ale pamatuj, kam patří, a podle toho se k nim chovej. Ony se musí bát tebe, protože jestli nebudou, pokaždé s nima prohraješ.“

Zastrašit.

Zastrašit je a všechno bude v pohodě.

Se vzpomínkou na Krolikova slova jsem předstírala sebejistotu, kterou jsem necítila. „Klidně budu pokračovat domů, ale než se sem po těch neprohrnutých cestách dostanou z Ostravy...“

Kysela zaostřil na něco za mými zády, zadržel dech – stálo mě obrovské úsilí prudce se otočit – a pak pomalu vydechl. Sice jsem vždycky byla mizerná lhářka, ale on měl dost starostí se svým vlastním strachem, takže si pod tíhou představy, že je v důlním komplexu víc než jedna víla, toho mého nevšiml. „Tak fajn.“

Odhrnula jsem parku, vytáhla z pouzdra pistoli, zkontrolovala ji, natáhla a odjistila. Plných dvanáct nábojů. Cvaknutí závěru se rozlehlo skoro přízračným tichem.

Nesmírně jsem si přála, aby Kysela řekl, ať na speciály z Ostravy počkáme, on možná doufal, že to řeknu já, a tak to neřekl nikdo. Otočit se, vrátit se do auta a čekat, až dorazí *skuteční profesionálové*, by znamenalo potvrdit, že měl Krolik pravdu, když mě občas s blahosklonným úsměvem posílal dělat sekretářku do ostravského Technoplynu.

„Půjdete se mnou?“ nadhodila jsem lehce, jako by mi na odpovědi nezáleželo.

Znovu mrkl za moje záda a mně došlo, že ve skutečnosti ani jeden nejsme na střet s vílou připraveni, ale nechceme to přiznat. „Jasně.“

Areál dolu působil tísnivě, jako by v něm nebezpečí číhalo za každým rohem. I když se tu zatím nic zlého nestalo, ze všeho najednou číšel mráz mnohem větší, než se vznášel v okolním vzduchu. Stačily dva kroky a zmocnil se mě vtíravý pocit, že nás někdo sleduje, plíží se ode zdi ke zdi – teď se krčí za služební tatrou, teď přebíhá kolejiště vlečky – a jen čeká, až se dostane dost blízko.

Po očku jsem se podívala na svého společníka. Pokusil se o povzbudivý úsměv. Působil podobně věrohodně jako moje sebejistota.

Když kousek před námi zakřupal sníh, oba jsme sebou trhli. Zpoza rohu budovy s nápisem „DŮL FRANTIŠEK“ nad průčelím se vynořila mohutná postava předáka. Kysela vydechl a bok po boku jsme k němu došli.

Vítr se prohnal mezi budovami a táhle, vysoce zahvízdal. Navzdory parce, svetru a bavlněné halence jsem cítila, jak se mi chloupky na ruku ježí.

„Cześć,“ pozdravil předák policistu, pak se podíval na mě a povytáhl obočí srostlé nad kořenem nosu – těžko jsem byla jediný speciál, se kterým se kdy setkal, ale docela určitě si

toho, kdo dorazí první, představoval jinak. „Je tam.“

„V jámě?“ zeptal se Kysela.

Předák zavrtěl hlavou. „Ve skipu. Viděli ji na schodech, ohlásili to a vypadli.“

Policista si oddechl a já jeho úlevu, že nebudeme muset pod povrch, sdílela. Kdyby se v íle povedlo dostat se do podzemí, šance, že ji zvládnou, by byla mnohem menší. Ani z představy, že ji budu hledat ve skipu, monstrózní železobetonové těžní věži hlubinného dolu, jsem neměla radost, ale aspoň mi mohly pomoci zbytky denního světla. „Ještě že tak.“

„Jste tu jen vy dva?“ zeptal se předák. „Když jsme měli loni pár divoženek ve štrekách, vran přijelo aspoň dvacet.“

„Tolik určitě ne.“ Zadívala jsem se ke skipové věži. Zatímco Kysela se před chvílí opravil, pro předáka, stejně jako pro spoustu jiných, jsme byli jen vrány. František Vran, náš duchovní otec, byl sice dávno po smrti, ale na jeho jméno člověk v Pospolitosti narážel na každém kroku. „Navíc tvrdíte, že je sama a nahoře.“

„Celá zkrvavená, kdoví koho cestou sežrala.“ Předák si odplivl do zmrzlého sněhu. „Do dupy z taką robotą.“

„Vraťte se do kanceláře,“ požádala jsem ho. „Až skončíme, přijdeme za vámi.“

Sice na nás hleděl s nedůvěrou, ale nakonec poslechl.

Minuli jsme hlavní administrativní budovu a zastavili se u vchodu do skipové věže. Plechová vrata byla pootevřená, a když jsme jimi prošli, z hloubi na nás dýchl ještě větší chlad, než panoval venku. Jak říkal předák, bylo tu prázdné. Někdo ve spěchu odhodil helmu, dvoukřídlové dveře výtahu nechali otevřené, na betonovou zem navál sníh.

Ze schodiště nad námi se ozývaly rytmické zvuky.

Klap.

Klap.

Klap.

Stáli jsme bok po boku a zadržovali dech. Kysela vytáhl pistoli, pomalu natáhl a odjistil. I když vypadal jen o pár let starší než já a zkušeností s vílami asi moc neměl, byla jsem ráda i za to, že v hlubokém mrazu vedle sebe cítím teplo jiného lidského těla.

„Vezmu to po schodech,“ zašeptala jsem. „Vyvýtahem?“

Kývl.

„Počkejte, než budu aspoň v polovině,“ požádala jsem ho.

„Počkám.“

S tím jsme se rozešli.

Vstoupila jsem na ocelové schodiště, opatrně za sebou zavřela a na okamžik znehybněla.

Ve vzduchu se vznášel prach a cosi, co jsem nedokázala pojmenovat, ale co jsem si spojovala s divoženkami – jako by tu všechno obalila krusta čehosi nelidského. Podobně to bylo cítit v domech, ve kterých žily. Divoženky byly samotářky, ale když je lidé nahnali dohromady, držely se radši jedna druhé než ostatních víl. Místa, která obsadily, pak víc než cokoliv připomínala zvířecí doupata.

Sevřela jsem prsty na pažbičce služební čezety a začala stoupat po schodech. Co noha nohu mine, jen aby mě víla nezaslechla.

I tak se mi zdálo, že každý krok kovově rezonuje celou věží.

Počítala jsem schody a v mezipatře se na pár sekund zastavila. Kysela už musel být nahoře, ale divoženka mohla číhat za každým ohybem. Rytmické zvuky, které se ze šachty ozývaly předtím, utichly, pach rozkladu však nezeslábl.

Když jsem se rozhlédla, ve světle žluté zářivky jsem si na zdi všimla krvavé šmouhy. Divoženka byla možná zraněná, možná si sem ale přinesla kořist nebo aspoň její část. Hlavou se mi mihla představa, jak si k prsům tiskne něčí nohu, a už tak stažený žaludek se mi zhoupl. Pach krve jako by byl najednou všude. Jednou,

v rámci stáže v posledním ročníku, jsem viděla člověka, kterého rusalka začala požírat zaživa. Jako první si vybrala tvář, a ačkoliv ji zastavili, než ho mohla zabít, možná by byl radši, kdyby se jim to nepovedlo.

V krku mě štípalo, ale neodvažovala jsem se odkašlat si. Bála jsem se, že se pozvracím jen ze svých vlastních představ.

Kysela měl pravdu – neměla jsem tu být sama, ale byla jsem. Předchozí odvaha, dokonce i ta předstíraná, mě opustila. Skoro jsem cítila, jak se po mně divoženka sápe, i když se mnou na schodech nikdo nebyl.

No tak.

No tak!

Zkontrolovala jsem hloubku pod sebou, přitiskla jsem se ramenem ke zdi a pokračovala nahoru.

Drhnutí parky o beton. Drolení špíny pod podrážkami bot. Bušení krve ve spáncích.

Jinak hluboké, svíravé ticho.

Jekot se ozval ve chvíli, kdy jsem se opřela do dveří. Trvalo drahocenné sekundy, než jsem se zorientovala v nepřehledném prostoru věže. Obrovské místnosti dominovalo masivní těžní soustrojí. Vysokými okny dopadalo mezi kovová kola přede mnou poslední denní světlo, takže by tu nebyla tma, ani kdyby reflektory pod

stropem nesvítily. U zdi proti mně se lesklo nové kovové schodiště vedoucí vysoko nahoru, ke vstupu na střechu. Před ním visely od stropu mohutné drapáky.

Blondák s vílou spolu zápasili před těžním soustrojím ve středu místnosti.

I když zápasili nebylo to správné slovo.

Divoženka byla zakousnutá do Kyselova předloktí, a jak sebou trhal, na betonovou podlahu dopadaly cákance rudých slin. Hltala krev a trhala mu maso i přes tlustou látku zimní uniformy, čelisti rozevřené doširoka jako had. Pistoli už policista neměl a pokoušel se od sebe divoženku odtrhnout druhou rukou.

Marně.

Namiřila jsem na vílu vlastní zbraň. „Stůj!“

Ani se na mě nepodívala a já se nemohla odhodlat stisknout spoušť. Divoženka Kyselou cloumala sem a tam jako vzteklý pes. Nenacházela jsem na jejím těle jediné místo, do kterého bych se odvažovala střelit bez obav, že zasáhnu jeho.

A tak jsem čezetu zvedla a vypálila do vzduchu.

Ohlušující výstřel se rozlehl věží.

Divoženka Kyselu pustila a zajela mezi kola těžního stroje jako ještěrka.

Blondák dopadl na kolena, jednou rukou si tiskl ránu, bílý jako závěje venku. Očima ale

nepřestával těkat ze strany na stranu, nejspíš hledal ztracenou pistoli. Nespouštěla jsem pohled z prostoru mezi koly a se zbraní namířenou před sebe jsem přeběhla k němu.

Sehnula jsem se, a přestože jsem sotva pohnula rty, měla jsem hrozný pocit, že divoženka schovaná ve stínech slyší každé moje slovo tak zřetelně, jako bych jí ho šeptala do ucha. „Jak jste na tom?“

Někde pod námi, možná v přízemí, cosi bouchllo a rána se prohnala skipovou věží jako vítr komínem.

Čekala jsem, že Kysela bude v šoku, tohle se mu přece nestávalo každý den, ale hlas mu zaskřípal jako nehty po tabuli. „Jak bys asi myslela?“

Když tykačka, tak tykačka. „Ukaž mi tu ruku.“
Poslechl.

Vypadalo to škaredě, ale ne tak vážně. „Kde máš zbraň?“

„Kdybych to věděl, tak bych se tu s ní nepřetahoval jako blbec,“ procedil mezi zuby.

„Každý se přetahuje, jak umí,“ neodpustila jsem si. Možná se mě dotklo to, že odvalu našel až teď, a přesto dřív než já, možná to, že vztek ze zranění divoženkou obrátil proti mně. Neměla jsem čas hledat ztracenou pistoli ani ošetřovat mu ránu. „Dokážeš se vrátit za předákem?“

Kysela se na mě podíval. „Měl bych zůstat.“

„Abys tu vykřvácel?“

„Abych ti pomohl.“

„Zvládnou to sama.“

Pronést těch pár slov mě stálo větší úsilí, než jsem čekala. Prokousnutá ruka se mi v dutém tichu skipové věže zdála jako malá cena za to, že se může vrátit dolů.

Jemu asi taky, protože když se s námahou zvedl, pokusil se mě zastavit. „Počkej se mnou na posily. Dneska už se stejně fárat nebude.“

Odtrhla jsem pohled od kovového monstra a podívala se na Kyselu. „Napadla člověka. Je jedno, jestli se fárá, nebo ne, teď už ji musím zastavit.“

Stiskl si cáry látky a potřhané kůže o něco víc. „Tady nahoře přece nikomu neublíží...“

„Už ublížila,“ přerušila jsem ho. „Běž.“

Kysela se nadechl, ale já si nemohla dovolit hádat se s ním, zatímco by víla brala roha. Nechala jsem ho stát a vydala se s ukazováčkem položeným nad spouští pistole k těžnému stroji.

Když za sebou Kysela nechal jen stříkanec krve na betonu a ozvěnu zaklapnutí výtahu, srdce se mi divoce rozbušilo. Sama s vílou jsem ještě nebyla. A kdyby to probíhalo tak, jak mělo, o samotě bych se s ní neocitla.

Dva.

Předák měl pravdu, měli jsme na ni být dva.

Eliška Blažková a Andrej Baran, služebně starší a nesrovnatelně zkušenější člen těrlického oddělení Centrály speciálních činností.

Jenže po tom, co se stalo loni v září na brněnské přehradě – po teroristickém útoku, který zabil nebo zmrzačil skoro polovinu pospolitostních speciálů –, nás zbylo tak málo, že první měsíce byla práce v párech luxus, který jsme si nemohli dovolit. Ačkoliv to bylo nebezpečné, celou loňskou zimu odsloužil Baran sám, než jsem se k němu přidala já. Krolik o tom období mluvil jako o vyhánění čerta ďáblem, protože se spousta speciálů kontrolujících víly po jednom, aby byl všude aspoň někdo, stala snadnou kořistí. Možná kdyby byl tehdy ve vedení Centrály někdo jiný, zastavil by ten nápad hned v zárodku, ale ve všeobecném chaosu trvalo moc dlouho, než všichni pochopili, že není dobrý. Baranovi se nic nestalo, ale v Ostravě umřelo sedmnáct lidí jen ve vlně oboustranného násilí, kterou noviny označovaly za Zimní válku tak dlouho, až to přelomu loňského a letošního roku zůstalo. Kapacity Centrály se naplňovaly jen pomalu a do dnešního dne jsme nebyli ve stavu, který by se dal nazvat normálním.

Jenže...

Za to, že jsem před dolem zastavila, nemohl nedostatek speciálů. Skončila jsem před hodinou